

Fantastická dovolená

„Rodino, prosím o pozornost,“ pronesl otec při nedělním obědě a na chvíličku pozvedl zrak od plně naloženého talíře.

Trpasličí kníračka Hamina spící na pelechu u dveří zvedla hlavu. Tón pánova hlasu nevylučoval, že něco dobrého upadne na zem.

„Mám pro vás úžasnou zprávu,“ zpevnil otec tvar spokojeného úsměvu dalším soustem vypečené krkovičky a pyšně se za stolem narovnal, až mu hlasitě křuplo v zádech.

„Dostals přidáno a konečně mi koupíš prsa!“ vyjekla Šarlota a nadšeně upřela na otce oči.

„Prosím tě, jak by mohl dostat přidáno, když je na podpoře,“ zahuhlala matka plnými ústy. „Na pracáku něco jako prémie nevedou, pokud vím. A taky za co by je dostal, že jo? Za vylehávání na gauči?“

„Ve vodorovný poloze mi to líp myslí,“ ohradil se otec.

„Aha, už chápu, proč jsi dvakrát propadl, Valdíku,“ sekl drápkem dědeček Drahoslav. „Při zkoušení u tabule se holt neleží.“

„Ale zní to zajímavě,“ ucedil třináctiletý Felix napichující pravou rukou sousto na vidličku a levou rukou ovládající pod stolem mobil s rozehranou střílečkou. „Možná bych se měl učit výhradně ve spánku. Ušetřil bych tím čas.“

Prvňáka Vincenta však zaujala jiná věc.

„Tati, tys propad?“ zeptal se s nefalšovaným obdivem.

„A dvakrát? Tý jo!“

„Neposlouchej dědu. Pamatuj si, že my, Vejkclubcovi, nikdy nikam nepropadáme.“

„To se uvidí na konci školního roku,“ zamumlal Felix tajuplně. „Kdybych se trochu snažil...“

„Opovaž se se snažit!“ zašermovala maminka rukou třímající nůž, div Šarlotě, která se právě natáhla pro džusy, nevypíchla oko.

„Au! Ještě ze mě uděláš Husa!“ vřískla Šarlota.

„Husa už dávno jsi,“ ubezpečil ji Felix, aniž zvedl oči od mobilu pod stolem.

„Myslela Žižku,“ poznamenal děda Drahoslav a bezostyšně ukradl z Felixova talíře knedlík. „No co? Jsem stařec ve vývinu,“ namítl, když ho maminka Klaudie sjela přísným pohledem.

„Počkejte,“ přerušila je Šarlota. Vidina silikonových implantátů, po kterých její čtrnáctileté tělo naléhavě bažilo, se sice ztrácela v mlze, ale třeba z táty kápne aspoň na nové kozačky. „Co je to teda za úžasnou zprávu, tati?“

„Přichystal jsem pro nás...“ navázal otec rozverným hlasem a schválně udělal dramatickou pauzu, v které se ozvalo tlumené lupnutí dědovy zubní protézy, „fantastickou dovolenou!“ vytáhl konečně triumf.

„Jak moc fantastickou?“ nakrčila Šarlota v neblahé předtuše čelo. „Nemáš pro nás imaginární letenku na Mars, nebo tak něco?“ dodala podezíravě.

„Náhodou! Na Mars bych letěl hned,“ nadchl se Vincent. „Aspoň by bylo nějaký vzrůšo.“

„Včera jsi sletěl z kola. Nemůžeš mít všechno,“ upozornil mladšího brášku Felix.

Sourozeneckou debatu však utnula maminka Klaudie. Odložila příbor a vyčkávavě pohlédla na manžela.

„Tak povídej, tatínku, jakou dovolenou jsi nám přichystal? Já měla dojem, že konkrétně ty máš havaj už půl roku.“

„Jen se nechte překvapit. Za týden, jen co začnou jarní prázdniny, odjíždíme. I s dědou. Teda, pokud dá důchod na benzin,“ obdaroval je otec širokým úsměvem a víc už z něj nedostali.

„Počkej, tudy se přece jede na chatu tety Dáji!“ pojal Felix po půlhodině jízdy strašné podezření. „Nejedeme na dovču za ní, že ne?“

„Za ní? Kdepak, Dája je teď na lyžích v Itálii. Tak daleko by nám benzin nevystačil. Ale srub je prázdný a čeká jen na nás,“ rozpoutal otec neuváženými slovy peklo.

Za cenu několika boulí a utrženého ucha na aktovce dědy Drahoslava se rodina ve stavu relativního příměří dokodrcala do chatové osady u rybníka. Nedalo se v něm bohužel ani koupat, protože byla zima, ani na něm bruslit, protože tak velká zima zase nebyla.

Vincent litoval, že dali Haminu na hlídání k panu Šetelíkovi. Nepodařilo se mu úplně vyjasnit, kdo má hlídat koho, ale otec prohlásil, že pes s nimi na dovolenou jet nemůže. Prý by mohl trpět. Nyní se zdálo, že Hamina by se v zdejší zabahněném terénu naopak skvěle uplatnila jako největší čuně rodiny.

Když tu teď není, zbyde tenhle post na někoho jiného, patrně na něj. V duchu už se s tím smířoval, a vlastně se těšil.

Zato Šarlota měla k blátu vyloženě odpor.

„To budou prázdniny!“ odfrkla škarohlídsky.

„Za všechny prachy,“ doplnil Felix.

„I za ty z mého prasátka?“ polekal se Vincent.

„Ne, za můj důchod,“ upřesnil děda malomyslně.

Mamince cukala brada, ale nedalo se jednoznačně určit, jestli se snaží potlačit pláč, vztek, jízlivý smích, nebo jsou to tiky způsobené abstinenci příznaky, jak si dobrovolně naordinovala bobříka mlčení. To už se pomalu blížili k Dájinu srubu.

„Co se to tam děje?“ zahřímá dopáleně dědeček na zadním sedadle a nataženým ukazováčkem málem roztavil okýnko.

„Někdo nám krade okenice! Na ně!“ zařval a vystupoval za jízdy.

Staříčkový passat už naštěstí dobrzdňoval.

„Omyl!“ pronesl otec a důležitě se ohlédl po zbytku rodiny.

„Ti hodní pánové zde okenice naopak instalují.“

„A proč?“ chtěl vědět Vincent.

„Nechci se opičít, ale taky by mě to docela zajímalo,“ prohodil Felix.

Šarlota jen mlčky přikývla, v očích podezíravé otazníky.

Za čtrnáct let soužití s tátou už měla všelijaké zkušenosti.

„Uvidíte,“ culil se otec na děti. „Teda vlastně... neuvíďte!“ hýkavě se rozesmál s plácáním do stehů, jako by právě řekl nejlepší vtip desetiletí.

Maminka Klaudie rázem usoudila, že být půl roku na podpoře musí být přece jen psychicky vyčerpávající, a v duchu uznala, že dovolenou potřebuje i frustrovaný nezaměstnaný.

„To nevypadá na pouhé okenice, chlapče,“ namítl děda Drahoslav a mnul si naražený kolenní kloub, který mu loni voperovali s doživotní zárukou, která se zřejmě vztahovala i na vypad-

nutí z auta. „Vždyť oni ty prkna natvrdo zatloukají hřebíkama! To si budeme otvírat okna pilou?“

„Klídek,“ odbyla dědu skvěle naladěná hlava rodiny. „To je právě vono! To je vono, voníčko!“

„Chudák,“ hlesla jeho žena, čímž prolomila bobříka mlčení, a umínila si, že zítra manželovi uvaří k obědu buřtguláš.

„A teď jako bude co?“ nechápala Šarlota, když obtěžkáni zavazadly se zásobami jídla a pití vstoupili do srubu, otec zabouchl dveře a rodinu obklopila černočerná tma.

„Teď na nás asi něco vybafne,“ zašeptal Vincent toužebně. „Vid', tati, že na nás něco vybafne?“

„Baf!“ zařval Felix bráškovi přímo do ucha. „Stačí?“

„Nestačí. Já chci pořádnýho zombíka, oživlou mrtvolu. Nebo aspoň vřískající mumii,“ zasnul se kluk.

„Dej pokoj, Vinci. Nemám teď čas,“ odbyla ho matka. „A ty, Valdemare, rozsviť, nevidím, kam šlapu.“

„Kdepak, Klaudičko, zlatíčko, žádný svícení nebude, nejde elektrina,“ pochechtával se otec.

„Tak vytlučeme ty prkna z oken,“ rozmáchl se bojovně dědeček a praštil Felixe.

„Jau, někdo mě majznu!“ vykřikl kluk a ohnal se.

„Mě taky! Někdo tu je!“ zařval děda a začal kolem sebe mlátit hlava nehlava.

V nastalé vřavě ztratila Šarlota sluchátka k mobilu a děda brýle.

„Nic nevidím!“ volal zoufale. „Ale něco držím!“

„Držíte můj krk, dědečku,“ zasípala přiškrcená matka.

„Může tu už konečně být světlo?“

„Nemůže. V tom je právě ten vtip naší nadcházející dovolené,“ poučil ji manžel. „Čeká nás týden terapie tmou!“

„Cože nás čeká?“

„On se zbláznil.“

„Nechceš napít vody?“

„Podívejte, rodinko, četl jsem o tom na internetu a v těch lázních za to chtěj fakt nehorázný peníze. Tak jsem si řekl, že si týden terapie tmou, která má obrovský léčebný účinky úplně na všechno, stříhnem zadara v ségřiný chatičce. Co zadara, vždyť my ještě ušetříme, protože nebudeme platit za elektřinu! Chachá! Jakej jsem? No, jakej?“

„Máklej,“ ujelo Felixovi, ale v té tmě nějak nebylo, jak se pohlavkem strefit, aniž by byl poškozen někdo další.

„Jedu domů! Takovouhle dovolenou vážně nemám zapotřebí,“ oznámila matka a rázným mácháním loktů se pokusila probít se ke dveřím. Vlivem špatné orientace však ve tmě zamířila zcela opačným směrem a po několika minutách šátrání ulehčeně stiskla kliku dveří vedoucích bohužel jen do velké šatní skříň. „Ať je tu okamžitě světlo!“ zaječela s ramínkem pověšeným za lem výstřihu.

„Nebude světlo,“ postavil si hlavu otec. „Okna jsou zatlučený a elektřinu jsem pro jistotu nechal odpojit. Kočkovlezem se neprotáhne ani Vincek. Dveře jsem před chvílí zamkl a klíč uschoval... uschoval... eee... neznámo kam,“ dodal v náhlém zmatku. „Ale to nevadí, za týden ho určitě najdeme.“

„Za tejdén budeme mrtvý,“ podotkl děda chmurně.